

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 891/2016
13.09.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М. због кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката Д.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1388/14 од 09.03.2016. године и Вишег суда у Новом Саду Кж 186/16 од 14.06.2016. године, у седници већа одржаној дана 13.09.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1388/14 од 09.03.2016. године и Вишег суда у Новом Саду Кж 186/16 од 14.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К бр.1388/14 од 09.03.2016. године окривљени М.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом на основу члана 264. став 1. ЗКП у вези члана 261. став 2. тачка 9. ЗКП, обавезан је окривљени М.М. да плати трошкове кривичног поступка у износу од 5.000,00 динара на име паушала у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж 186/16 од 14.06.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.М., изјављена против пресуде Основног суда у Новом Саду К бр.1388/14 од 09.03.2016. године па је првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.М. адвокат Д.К., због повреде

закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, и окривљеног ослободи од оптуже као и да му досуди трошкове кривичног поступка на име накнаде трошкова браниоца.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног М.М. навођењем као разлога за подношење захтева повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, само формално означава повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП – због које је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се она састоје, већ суштински у образложењу оспорава и полемиче за чињеничним утврђењем у правноснажној одлуци, што не представља разлог због чега је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у нападнутим одлукама наводи да је окривљени критичном приликом предузео све што је било потребно, да није ни имао на располагању металну касу, да су два сведока посведочила да није имао ни канцеларију, и није могао бити свестан да новац може да нестане из начелникове канцеларије, због чега се у његовим радњама не стичу битни елементи кривичног дела, за које је оглашен кривим тим пре што су у идентичним случајевима у судској пракси доношене и ослобађајуће пресуде.

Како је дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољен разлог за подношење захтева – на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног М.М.

на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**